ביילע-גישע

פון דער סעריע: "משומדים"
פון אלחנן

ר' מרדכי! פריער האט אין נאכדעם איר, איר הערט-וואס איך זאג אייך, איר! איר זייט דער איינציקער וואס קען זיי ארויסראטעווען פון שמד! די משפחה אירע וועט אייך אייביק דאנקבאר זיין. הייגט ארויסראטעווען א אידישע טאכטער פון דער טומאה איז שוין גאר נישט איר. ווייסט דאך וואס אונזערע הייליקע ספרים זאגן: "יש קונה עולמו בשעה אחת". בטוח אני בזה, ר' מרדכי, אז איר וועט זיך איינקויפן דאס גאנצע עולם הבא דערמיט. אבער ווי גאט איז אייך ליב, העלפט! ראטעווט!!!

אזוי האט ארליך סיעליצער מיט גרויס הייע איינגע'טענט'ט מיט ר' מרדכי'ן. ער, ארליך איז געווען א שטיקל קרוב צו ר' זלמן סיעלעצער וועמעס טאכטער עס האט זיך פון דער העלער הויט אפגע'שמרט. אז דאס האט זיי געטראפן ווי א דונער פון קלארן הימל איז איבעריק צו זאגן. קיין נביר איז טאקע ר' זלמן ניט געווען, נאר אז ערלאכער איד און יראת שמים. נעמאכט א שווער לעבן אין דארף אלס "סינעגוג", ד. ה. געפארבט די היימיש-געוועבטע נויר אישע קליידער אין אן איינגעשמירטן קעסט ביי זיך אין הויז, פון וועלכן ס'האט זיך "געהערט" אויף דער צענטער נאס. שטענדיק איז ער ארומגענאנגען אין קאפ לירטע הענטשקעס, דער קאליר איז אפ-היינגיק געווען פון דער פארב. וואס ער האט געבראוכט. דאס האט אים אנגע-ארחא געדינט פאר א גוטער רעקלאמע צו זיין פאך. עס הייסט אז אפילו פון די הענט קאן מען די פארב ניט אפוואשן.

אז די בנים האבן זיך א הויב געטאן, פלעגן זיי זיך ארויסלאזן אויפ'ן דארף קויפן וואס עס פלעגט זיך מאכן. דקות, שמויסן, א בינטל חזיר האר, מאשטשינעס, א דרומה אזעלכע מיני זאכן וואס זיי נען עובר-לכוחר אזן וואס דער גוי האט געהאט צו פארקויפן, און מ'האט "נאקפ" געמאכט אן עראך לעבן.

נאט האט עבענשט ר. זלמנ'ען מיט עטלאכע טעכטער, וועלכע זיינע זאך אבער פצוצלונג, וויי פאר נאכט, זיינען זיי אויסגעוואקסן, און אז ר' זלמן האט זיך ארומגעקוקט איז א ס'נעבאך פינסטער געווארן אין די אויגן. גוואלד נעשריען! דריי מוידן, קיין עין הרע, כאטש צו דער הופה פיר זיי אלע, אבער פון קיין גרן אין קיין סימן ניטא. אמת, זיי זיינען טאר מע וואוילע מיידלאך, נעהארכזאם; ברויט עס ברענט ביי איר אונטער די הענט אלע הויזיקע ארבעטן ווי: קאכן, באקן, וואשן, ראמען, ניינען און אויסנייען, און וואס ניט? אבער וואס נוצט עס אלעס, אז "קאני דארארהי", אז צו קריגן א חתן דארף מען אים אפשטיין מיט גאלד. אונטער ק'ן קערבלאך קען מען גאר ניט אנהויבן צו דיידן קיין שידוך, היינט וואו איז "פאר-וועלט", ס'הייט אויסשטייער?

ניט איין שלאפלאזע נאכט האט ר' זלמן פארבראכט אויף זיין נעלענער עצת'נדיק זיך מיט זיין "אלטער". אז נאך א לאנגן ישוב-הדעת איז ביי זיי מיט האקצוויטיק באשלאסן געווארן, צו לאזן דע'טעכטער גיין "דינען". די מיידלאך האבן אנסט טינקטיוו געפילט אז זיי מוזן עפעס טאן, ארויסצורייסן זיך פון דארף, און פארדיר נען אריין אויף זיך, אויב ניט וועלן זיי פארזעלן ווערן ביז אין גרויען צאפ אריין. א לאנגע צייט נאכ'ן באשלוס האט ר' זלמן ניט געקענט פועל'ן ביי זיך אפצו-לאזן די מיידלאך אין דער פרעמד. דאס האבן אים אנגעזאגט. ווי לאזט מען אויעך יונגע מיידלאך אין דער וועלט אריין, אן אן אויפזיכט פון עלטערן?

די איינגערע און עלטערע טעכטער האבן געקראגן שטעלעס אין די דערבייאיקע שטעט אין רייכע אידישע היימען. די מי-טעלע, ביי'ל-גישע, די "פער" פון זיי אין, די גרעסטע בריה, די שענסטע, די לעבע-דיקסטע, זי האט געקראגן א שטעלע ניט ווייט פון דער היים, א וואורסט דרייצן, אינ'ם דארף פאפאווא-נארא, אין א באר לעבאטישער הויז. עס איז אויעך א צייט, די קינדער האבן געשריבן גוטע ברייוולאך און די אלטע זיינען שוין געווען צופרידן. איבערהויפט אז בשעת הדחק פלעגן נאך די טעכטער צוהעלפן. מיט דער מיטלסטער טאכטער האט זיך ר' זלמן אפטלאך געזוכט עו. ספעציעל ביי די יאריגן, און ער האט ממש געשעפט נחת פון איר. די באלע-באסטע האט זיך אפלויבן ניט נעקענט פון אי'ר. זי האלט זי ממש ווי אן איינגן קינד, און א ראיה, זי וועט פאר איר אויסזוכן א לייטישן חתן, ווענן נדן זאלן זיך די אלטע גאר ניט דאנען'ן.

צי ר' זלמן איז געווען צופרידן? א פראגע דאס איז. ביי יעדער געלעגנהייט האט ער איבערגע'חוד'ט: אירן, מיר האבן א שטארקן גאט, אז אל רחום וחנון, גע-לויבט זיין ליבער און הייליקער נאמען.

די צייט האט זיך אומבאמערקט גע-רוקט. איינמאל, טרעפנדיק זיך אויפ'ן יא-ריד אין פאפאווא-נארא מיט א דארטיקן תושב, דערצייקט אים יענער, אז עס טראגט זיך עפעס ארום מאדנע קלאנגען אי-בערן שטעטל וועגן זיין טאכטער מיט א סטאליאר-שיינער, א יונג א ברעו. ער זאל עס ניט נעמען פאר אומגוט וואס ער זאגט עס אים, ער איז ניט אויסן חליקה ווי צו טאן אים, אדער חס-ושלום אויסזוטראכטן א שם-רע אויף א איריישער טאכטער. עס הייסט, אליין האט ער נארנישט ניט גע-זעען פארקערט, ער ווייסט אז איר באלע-באסטע לויבט זי אין הימל אריין, אבער אז מ'קלינגט אין א חנה אדער א פגר, און דאריבער וועט נארנים שאדן אז ער, ר' זלמן, זאל אריינקוקן אין דער זאך. ממה נפשך: איז עס א ליגן, איז דאך מה'טוב, טאמער חליקה וואס? איז גוט צו פאר-כאפן די זאך איצט.

קיין צו שטריינגער אדער בייזער טאטע איז ר' זלמן קיינמאל ניט געווען, אבער דערהערנדיק אזוינע דבורים, איז אים פינסטער געווארן אין די אויגן, און באלד איז ער טאקע אוועק צו דער טאכטער. נעטראפן האט ער זי א שיינענדיקע ווי זיבן זונען, שטארק פארהאוועט מיט די פיל אורחים וואס זיינען זיך צוזאמענגע-פאר'ן אויבער'ן יאריד צו איר באלעבאס. זי האט אים, ווי געוויינלאך, באגעגנט א צופרידענע. אבער אויסצורייד'ן א ווארט מיט אים האט זי קיין צייט ניט געהאט. ער האט געווארט אין א איינגערע צייט, ביז די באלעבאסטע איז אנגעקומען און האט אים געלאדן צו "וואשן זיך עסן". ביים טיש איז געווען א גוט ביסל לחיים, מ'האט דערלאנגט א גוטן "ווארעמעס" און גע-בענשט מיט מנין. די "ברוכים הישבים" האבן שטארק געלויבט זיין טאכטער, זי האט זיך שטארק גערוילט, און דער "טא-טע" האט נאך דעם גוטן לחיים מיט'ן פעטן נעבראטנס, און איבערהויפט, פון די לויב געזאגנען צו זיין טאכטער, זיך געשמאקט פאר נחת, אז האט אינ-נאנען פארגעסן נאך וואס ער איז געקו-מען. און טאמער האט אן אומרואיקער גע-דאנק יא א בלינ געטאן ערגעץ אין זיין פארנעפלטן מיח, האט ער אים ווי א בייזע פליג פארטריבן. ווארום, האט ער זיך גע-טראכט מיט האלב צוגעמאכטע אויגן, ווי שיקט עס זיך? וואלט זי געראטן אזא שווערע זינד אויף איר נשמה, טא ווי וואלט זי געקענט אזוי פרייליך זיין, אז ווי וואלט עפעס די באלעבאסטע, אזא קלוגע אידענע, אן אשת חייל, ווי וואלט זי דאס נארנים באמערקט? אזוי האט ער זיך אליין פארווינט. "וואס עס ווייל זיך ניט".

* * *

נאר אומדערווארטעט, האט זיך ביילע-גישע באגעגנט מיט איר בייזן שטן. אין א זומערדיקן שבת בין-השמשות, אין זי מיט א פאר חבר'טעס געגאנגען שפאצירן אויפן "גאראדאק" צווישן די סערער. די שבת-דיקע מנוחה איז געווען אויסגענאסן ניט נאר אויף די מענשן, נאר אפילו אויף דער שטומער נאטור. קיין בלעטעלע, קיין גרע-זעלע האט זיך קיין ריר ניט געטאן; נאר די פייגעלאך צווישן די צווייגן האבן שלע-פעריק געצווישטשטשערט זייער קרעעת-שמע. דער גריל האט זיך צעלאזט נאר אויף די הויכע טענער און די ישאבעס פון טייך האבן איבערגעהאלטן מיט א באר-סאוון קווא, קווא.

קיין מעשה ביכלאך האבן זיי ניט גע-לעזן, קיין ראמאנען זיכער ניט, דאך האבן די מיידלשע יונגע תמימות'דיקע נשמות געביינקט, זייערע הערצער זיינען פאר-גאנגען אין א זיסן נאגן נאך עטוואס אומ-באגרייפלאכעס. ווי א האלב צעעפנטע בלום לעכצט נאך דער באשטייבונג, געע-פענענדיק איר בעכערל פאר דער בין אדער זומער-פייגעלע.

זיי האבן אויסגעקליבן א גראזיקן פלאץ צווישן די קוסטעס אינ'ם טייך און האבן זיך אוועקגעזעצט חלום'ען אויפ'ן וואר. דאס וואסער-פלאך פונ'ם טייך איז אונ-טער זיי געלעגן אויסגעשפרייט ווי א זיל-בערנער שפיגל, גלאט און רואיק. די ערשט אויפגעגאנגענע פולע לבנה מיט די ע-צייטלע שטערנדלאך האבן זיך נא'סקאס אפגעשפיגלט אינ'ם וואסער. א פישער אויף זיין "דושא-גובקא" שטייענדיק אויף די קני האט זיך ווי א שטן דורכגעשלייכט, צערונצלעגדיק עטוואס דאס רואיקע פלאך מיט דער וועסלע (רודער), און ווידער שא. א פלאיסק! א פישעלע האט א שטיף גע-טאן, ווארשיינלאך פון פרייד וואס דער פישער האט זי ניט געפאקט, און כוואליע-ענארטיקע רייפן צעשפרייטן זיך איבער'ן צענאסענעם זילבער אלע גרעסער און גרע-סער. אריינכאפנדיק די לבנה מיט די שטערן אין א רונדיקער הוידלקע, מאכנ-דיק פון יעדער שטערן א שלשלת, און פון דער לבנה א צערונצלט לאנגריק פנים. אין מיטן טייך ארויף, א "קורנאן", א סטארע נענז, מ'כאפט א דרעמל אויף איין פוס, דעם שנאבל אונטער'ן פליגל פאר-רוקט. אז א פארוואס האט איינע א טרו-מייטער געטאן, און אויגנבליקלאך האט זיך צעטראגן א פארטויבנדער כאר פון גא-גא-א-א-א'ס אונטערגעכאפט פון דער גאנצער סטארע. און גאנץ אומדערווארט-טעט איז ווידער שטיל געווארן, גלייך ווי גארנישט געשעען, די גענז שלאפן שוין ווידער אויף איין פוס מיט'ן שנאבל אונ-טער'ן פליגל.

די מיידלאך זיצן צווישן די קוסטעס און מ'ברומט אונטער א טרויעריק לידל, און די הערצער קלאפן צום טאקט.

"אי, דו פארסט אוועק פון מיר"

טייערער לעבן מיינער,

"די דראזשקעלע זי שטייט שוין

ביידער טיר.

"זיי-זשע געזונט טייערער לעבן מיינער

"פארגעסן זאלסטו ניט אויף מיר . . .

און אזוי ווייטער.

פלוצלונג שפרינגען ארויס עטלאכע שקצים פון די קוסטעס מיט א געלעכטער און נעשריי "הארני זשיראוואטשקי הארנא ספיוואיעטע" און מ'כאפט ארום די מיידל-לאך קושן. די צוויי חבר'טעס האבן זיך מיט געשרייען און קוויטשעריען ארויס-געריסן און האבן זיך געלאזט לויפן, און ביי איוואנען אויב ער ווייסט וואס. ר' מרדכי איז אוועק. געטראפן איוואנען ביים ווערקשטאט זייער א פריילאכן. דער-זעענדיק ר' מרדכי'ן ארייגקומענדיק, האט ער זיך אנגעכמורעט, און אויף אלע זייג-נע פראגן, האט ער געהאט נאר איין קורצן ענטפער: "זנאט גיע זנאיו, מאטל אבראר-מאוויטש".

מוצאי יום-טוב האט מען געשיקט א שליח צו ר' זלמן סיעלעצער. מיט דער טרויעריקער בשורה. ער איז באלד נעקו-מען צעלויפן אז אן אטעם און איז מיט די חשיבי הערן אוועק צום פריסקאווי, בעטן חליקה אויפצווזוכן זיין טאכטער. דער פריס-טאוו, בכלל ניט קיין שלעכטער גוי, האט דאס מאל פארשפראכן מיט א האלבן מויל, צו טאן וואס מעגלאך, אבער ביים פאר-שפרעכן איז עס געבליבן. געטאן האט ער גארניט. ר' זלמן איז גרוי און אלע געווארן פון צרות. ביילע-גישע איז ווי אין וואסער אריין.

א פאר חדשים שפעטער, האט זיך ווי א פייער צעטראגן אויבער'ן שטעטל די נויעס, אז אימעצער האט געזעען ביילע-גישע גייענדיק אין "צערקווע" אנגעטאן ווי א גוי'ע. אלע זיינען געלאפן אויפ'ן בייז'וואונדער, זעען ווי זי וועט גיין צו-ריק. און זי איז טאקע געגאנגען האנט אין האנט מיט איוואן ראמנאק'ן, וועלכער איז ביי איר זייט געגאנגען שטאלץ, דעם קאפ פארריסן.

דאס שטעטל איז ווידער אוועק אויף רעדלאך. עס איז באשלאסן געווארן צו זעען זיך מיט'ן גלח, פיליייכט וועט ער עפעס טאן, כאטש מ'האט צו גוט גע-וואוסט, אז "אטעיע יאהאן סאפסקי" איז אן אלטער פארביסענער צורר היהודים, האט קיין אידיש שוועל קיינמאל ניט אריי-נגעטראטן, און האט זעלטן ווען אויס-גערעדט א ווארט מיט א אידן. פאר ר' מרדכי'ן האט ער געהאט אביסל דרך-ארץ, האט מען פארלאנגט אז ער זאל אומבא-דינגט גיין דורכריידן זיך מיטן' גלח. עס איז ווייט ניט געווען צום הארצן ר' מרדכי'ן גיין צום צורר היהודים, אבער א ברייטע פלייצעס, מוסקוליסטע הענט, א קאפ מיט לאנג געקראולטע האר און אויגן, אוי די אויגן! זיי שרפה'ן דורך די נשמה. די כפרה זאל ער ווערן רבש"ע. אבער וואס שטייט זי דא? ווארום לויפט זי ניט ווי פון פייער? אט האט איר געווארן א צאן אן א צאן און יעצט האט זי דערפילט א פייער אויפפלאמענדיק אין איר. דאס קלאר רונדיק פנים אירם איז געווען פאר-פלאמט און א ברוזיגדער צארן האט זי ארומגעגאפט, קענן אט דער שטיק רויער נאטור, אין דער געשטאלט פון דעם שניט וואס איז נעבן איר געשטאנען, ווי די סטאטע פון א הערקולעס, ניט ארונטער-נעמענדיק זיינע ברענענדיקע אויגן פון איר "קאק טי סמעל". אין זי אויף אים ארויפגעפאלן מיט א רציחה און האט אים גענומען פאטשן. ער האט זיך פון ארט ניט גערירט. מיט פארליינטע הענט איז ער געשטאנען און האט מקבל-באהבה געווען די פעטש פון אירע הענט און ווען דער אימפעט האט זיך ביי איר אויסגעשעפט, איז זי אויף'ן גראז געפאלן, ארויספלאנ-דיק אין א ליידנשאפטלאכן געוויין.

ער האט געווארט ביז דאס געוויין איז רואיקער געווארן. דאן האט ער זיך איינ-געבויגן, האט זי גאנץ לייכט אנגענומען ביי די אקסלען און מיט א נאנץ אנדער שטים, ווייך ארויסגערעדט: — "ניע פלאטש". ער האט זי געשטעלט אויף דע-פיס און זי האט אויפגעהערט צו וויינען.

ער האט אוועקגענומען אירע הענט פון די אויגן, וועלכע האבן געשיינט ווי פון טוי געוואשן. — מיין נאמען איז איוואן ראמאנאק, כ'בין א סטאליאר, פארדין גוט. אלע שקצים פון דארף ציטערן פאר מיין קוק, אלע שיקסעס פגר'ן אוועק נאך מיר. קיינער האט נאך ניט געוואגט אויפצו-הויבן א האנט אויף מיר און אוועק מיט גאנצע ציינער . . . אבער דו! געפעלסט מיר. ער האט זי א נעם געטאן פאר'ן האנט און איז בלייך געווארן. — וואס איוואן ראמאנאק וויל קריגן ער, גערייגט דאס! דא אויפ'ן "גאראדאק" צווישן די קוסטעס וועל איך ווארטן אויף דיר קר מענדן שבת אוונט. אפגעזאגט און איז מיט האסטיקע טריט אוועק.

די באלעבאסטע האט באמערקט אז ביי-לע-גישע איז עפעס "ניט מיט אלעמען", איר ארבעט האט זי אבער געטאן ווי עס דארף צו זיין. האט זי צו איר קיין טענות ניט געהאט. אייניקע מאל האט זי זי גע-טראפן א פארווייינטע. פאנאנדערפרעגנ-דיק זי וואס איז פלוצלונג פאר א געוויין? איז דער ענטפער געווען אז עס ביינקט זיך איר אהיים. אויף דעם האט איר די באלעבאסטע פארשפראכן, אז אי"ה אויף סוכות, אז מ'וועט לעבן און געזונט זיין, וועט זי איר לאזן פארן אהיים צו נאסט. דערביי איז עס געבליבן, אבער ביילע-גי-שען איז שוין ניט באשערט געווען א היים צו פארן אויף יום-טוב.

א גוואלדיקן קאמף האט די געהאט דורכצומאכן מיט זיך. דער קאפ האט באר-פוילן איינס, און דאס הארץ האט דיק-טירט עטוואס אנדערש. די גייסטיקע כר-חות זיינען געווען שוואך, און קיין דרוי-סנדיקע הילף איז אויף ניט געווען, אנצו-פארטרויען איר סוד, וועלכער האט איר געבויערט דעם מח און געגאנגען דאס הארץ האט זי מורא געהאט, דאריבער האט זי שטילערהייד געליטן.

* * *

ראש-השנה, ווען די באלעבאטים זיינען פון שול געקומען, האבן זיי זייער דינסט מויד ניט געטראפן אין הויז. דאס קליינ-ווארג האט דערציילט, אז זי האט זיי גע-זאגט, אז זי האט א שטארקן קאפ-ווייטיק, גייט זי זיך לייגן אין בעט, ביי זיך אין קעמערל און האט זיי געבעטן צו לאזן זי צו רו.

ווי לשתומים איז אבער געווארן די באר-לעבאסטע, ווען אריינקומענדיק אין קע-מערל האט זי געפונען דאס געלעגער אומ-באריר'ט און דאס ביסל אריסקייט וואס זי האט פארכאנט אין א "קאר'זינקע", אין דארט ניט מער געווען. זי האט אן אויפ-גערעגטע אריינגערופן איר מאן און האט אן איילעניש איבערגעגעבן וואס זי האט אנטדעקט. אונטערזוכנדיק דאס גאנצע הויז האבן זיי געפונען אז קיין זאך אין ניט געריר'ט געווארן אויסער אירע זאכן. מ'האט באלד געמאכט א חקירה ודרישה אין שטעטל, אבער קיינער האט גארניט געוואוסט און גארניט געזעען. דער חשד אין נאטירלאך געבליבן, אז איוואן ראמ-אנקס האנט שטעקט אין דעם, אבער מען האט מורא געהאט צו גיין צו אים. איז מען אוועק צו ר' מרדכי'ן (וועלכער איז געווען אין גרויס חשיבות ביי אלע גויאים פון דארף) ער זאל גיין פאנאנדערפרעגן איבערקערעניש, און ער האט אנגעווענדעט אלע כחות אויסצושלעפן זי פון דעם צור שטאנד, אבער אים איז עס ניט געלונגען.

ער האט זיך שטארק געגומען צום הארצן דערפון און האט זיך געגומען צום ביטער טראפן. קומענדיק א שיכור'ער אהיים, האט ער זי שוין גארניט געגלעט איבער'ן באק. פון טאג צו טאג איז די לאנע ער-גער געווארן, זייער היים איז א נחינום געווארן פאר ביידן ביין . . .

(שלום מארגן)

אפטע ווייטיקן?

לאט קיינמאל ניט א צעווייטיקטן קאפ שטערן אייך איינקויפן! אדער אנדערע ווייטיקן, צו וועלכע אספירין מאכט אזוי שנעל א סוף. די דאזיקע ניט שעדלאכע טאבלעטעס דריקן ניט נאר דאס הארץ; זיי קאנען גענוצט ווערן אזוי אפט ווי עס איז נויטיק פאר זיי-ער שנעלער באקוועלאכקייט. אזוי, אז ס'איז נאריש צו פארלייגערן יעדן ווייטיק פון וועלכן אספירין טאבלעטס קאנען באפרייען אזוי שנעל. קויפט די עכטע, וועלכע מען קאן שטענדיק באקומען אין יעדער דראג סטאר.

BAYER ASPIRIN
TRADE-MARK REG.

סייל פאוסטערס

נעמאכט אין 24 שעה

סטאַרקיפערס

דערמאָנט אייערע קונים און דעמאָנסטרירט אייערע ארטיקלען דורך א פארמיטלער וואָס דערגרייכט זיי דירעקט

"דאס אידישע וואָרט"

די גרעסטע אידישע פרינטינג שאפ אין גאנץ קאנאדע

איז צו אייער דינסט

און וועט אייך העלפן אין אלע פאלן פון סחורה אפזאץ

אונזער ספעציאליטעט אין סייל פאוסטערס איז איבערצייגט און באגרינדעט דורך די הונדערטער און הונדערטער פאוס-טערס וואָס מיר האָבן געדרוקט פאר פארשיידענע אידישע פירמעס אין ווניפּעג און מערב קאנאדע.

שיקט צו אונז אייער

סייל פאָוסטער

אלץ וואָס איר דארפט טאָן איז צושיקן אונז די נעמען פון די ארטיקלען און די סייל פרייזן

און מיר טוען דאָס איבעריקע

מיר האָבן אן אויסוואל פון

טויזנטער קאטס

יעדן מאָנאט

וואָס מאכן די פאוסטערס אטראקטיוו און צוציענד, און וועלכע ציען — ניט ווילנדיק — די אויפמערקזאמקייט פונם קונה

מיר גאראנטירן הונדערט פּראָצענט צופרידנהייט

שיקט אריין אייער קאָפּיע צו

THE ISRAELITE PRESS LIMITED

165 Selkirk Avenue Phones: 52 213-55 409

א פּובליק לעקציע

וועט געגעבן ווערן פון

ווילהעמינא סטיטש

פון לאנדאן, ענגלאנד

און

סענטראל יונייטעד טשוירטש

דאָנערשטאג, נאָוו. 6טן

8.30 אוונט

אויף דער טעמע:

"סילווער ליינינגס"

בילעטן: $1.00, 75c., 50c., 35c.

צו באקומען אין ראסעל לענג'ס, פארטערזש עוועניו, אויך אין וויי-ניפּעג פּאָנא קאמפּאני, 333 פאר-טערזש עוועניו.

דריי זוינטער פארקילונגען אין פינף

פאנגען זיך אן מיט קאלטע פיס. דער קערפער ווערט פארקילט. א קיצלען אין האלז, גיט א וואַרנונג פון גריפּ, בראנכיט — אדער ערנערס.

באשיצט זיך זעלבסט דורך טראגן גרעטן וועסט פעלט שיך, גרעטן וועסט פעלטס זאָלען ספע-ציעל דעזיינט צו פארטרייבן קעלט — זיי האלטן אייערע פיס טרוקן און וואר-מס אין 40 אינטער נול פראסט.

גרעטן וועסט פעלט פוסוואר-מ זיינען סטייליש — און לעבן אי-בער געוויינלאכע שיך דריי צו איינס. רעקאמענדירט פון נעזונט-היים אויטאריטעטן. אייער דיי לער וועט אייך ווייזן דעם ברייטן אויסוואל פון סטייל און סייזלך פאר יעדן מיטגליד פון דער פאמיליע.

2

Great West Felt Co., Limited, Elmira, Ontario

WEAR
GreatWestFelt
COLDPROOF FOOTWEAR

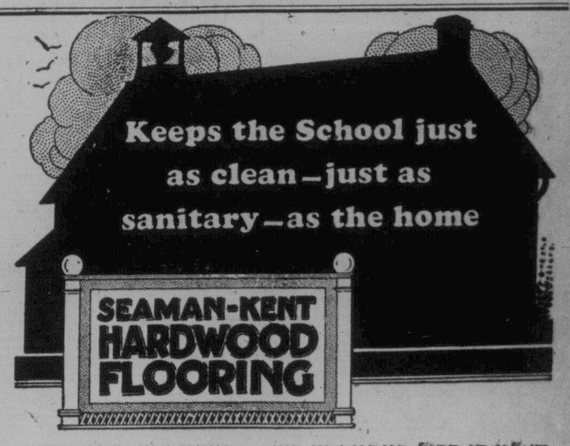

דאלט די סקול פונקט אזוי ריין — פונקט אזוי סאניטאריש — ווי די היים

קויפט פלאָרינג פרודאצירט אין קאנאדע און העלפט האלטן קאנאדער ארבעטער באשעפטיקט.